

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY

z dnia 13 listopada 2012 r.

w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji o wsparciu żywnościowym

(2012/738/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 214 ust. 4, w związku z art. 218 ust. 6 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia jest stroną Konwencji o pomocy żywnościowej z 1999 r.⁽¹⁾ (zwanej dalej „FAC z 1999 r.”), która wygasa w dniu 1 lipca 2012 r.
- (2) Zgodnie z decyzją Rady 2012/511/UE⁽²⁾ Konwencję o wsparciu żywnościowym (zwaną dalej „Konwencją”) podpisano w dniu 23 lipca 2012 r., z zastrzeżeniem jej zawarcia.
- (3) Podpisanie Konwencji leży w interesie Unii, ponieważ pomogłoby w osiągnięciu celów pomocy humanitarnej, o których mowa w art. 214 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (4) Konwencja powinna zostać zatwierdzona,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Konwencja o wsparciu żywnościowym (zwaną dalej „Konwencją”) zostaje niniejszym zatwierdzona w imieniu Unii.

Tekst Konwencji dołącza się do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Komisja określa zobowiązanie roczne, które należy podjąć w imieniu Unii zgodnie z art. 5 Konwencji, i informuje o tym Sekretariat Komitetu.

Artykuł 3

Komisja przygotowuje sprawozdania roczne i uczestniczy w wymianie informacji w imieniu Unii zgodnie z art. 6 Konwencji.

Artykuł 4

Przewodniczący Rady wyznacza osobę lub osoby umocowane do złożenia w imieniu Unii instrumentu zatwierdzenia przewidzianego w art. 12 Konwencji, w celu wyrażenia zgody Unii na związanie się postanowieniami Konwencji⁽³⁾.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 listopada 2012 r.

W imieniu Rady

V. SHIARLY

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 222 z 24.8.1999, s. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 256 z 22.9.2012, s. 3.

⁽³⁾ Data wejścia w życie Konwencji zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez Sekretariat Generalny Rady.

TŁUMACZENIE

KONWENCJA O WSPARCIU ŻYWNOŚCIOWYM

PREAMBUŁA

STRONY NINIEJSZEJ KONWENCJI,

POTWIERDZAJĄC swoje stałe zaangażowanie na rzecz nadal aktualnych celów Konwencji o pomocy żywnościowej z 1999 r., polegających na przyczynianiu się do zwiększenia światowego bezpieczeństwa żywnościowego i poprawie zdolności wspólnoty międzynarodowej do reagowania na kryzysy żywnościowe i inne sytuacje związane z potrzebami żywnościowymi krajów rozwijających się,

PRAGNĄC zwiększyć skuteczność, efektywność i jakość wsparcia żywnościowego jako narzędzia służącego ochronie życia i łagodzeniu cierpienia najsłabszych grup społecznych, w szczególności w sytuacjach kryzysowych, poprzez wzmocnienie współpracy międzynarodowej i koordynacji, w szczególności między Stronami niniejszej Konwencji i zainteresowanymi podmiotami,

UZNAJĄC, że słabsze grupy społeczne mają szczególne potrzeby żywnościowe i żywieniowe,

potwierdzając podstawową odpowiedzialność państw za krajowe bezpieczeństwo żywnościowe i w konsekwencji za stopniową realizację prawa do odpowiedniej żywności, o którym mowa w opracowanych przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) „Dobrowolnych wytycznych dotyczących wspierania stopniowej realizacji prawa do odpowiedniej żywności w związku z krajowym bezpieczeństwem żywnościowym”, przyjętych przez Radę FAO w listopadzie 2004 r.,

ZACHĘCAJĄC rządy krajów dotkniętych brakiem bezpieczeństwa żywnościowego do opracowania i wdrożenia własnych strategii, mających na celu eliminowanie podstawowych przyczyn braku bezpieczeństwa żywnościowego za pomocą środków długofalowych i zapewniających odpowiednie powiązanie działań doraźnych oraz działań na rzecz odbudowy i rozwoju,

NAWIAZUJĄC do międzynarodowego prawa humanitarne oraz podstawowych zasad humanitarnych takich jak humanitaryzm, bezstronność, neutralność i niezależność,

NAWIAZUJĄC do Zasad i dobrych praktyk udzielania pomocy humanitarnej zatwierdzonych w Sztokholmie w dniu 17 czerwca 2003 r.,

UZNAJĄC, że Strony mają swoje własne strategie polityczne dotyczące udzielania wsparcia żywnościowego w sytuacjach kryzysowych i w pozostałych,

UWZGLĘDNIAJĄC Plan działania przyjęty w Rzymie w 1996 r. podczas Światowego Szczytu Żywnościowego, jak i pięć rzymskich zasad na rzecz trwałego globalnego bezpieczeństwa żywnościowego wskazanych w deklaracji przyjętej podczas Światowego Szczytu Żywnościowego w 2009 r., w szczególności zobowiązanie do osiągnięcia bezpieczeństwa żywnościowego na całym świecie i podejmowania ciągłych wysiłków na rzecz ograniczenia ubóstwa i wyeliminowania głodu, potwierdzone przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w deklaracji milenijnej ONZ,

UWZGLĘDNIAJĄC zobowiązania podjęte przez państwa udzielające pomocy i państwa będące odbiorcami pomocy do poprawy rozwoju i skuteczności poprzez stosowanie zasad określonych w Deklaracji paryskiej w sprawie skuteczności pomocy przyjętej przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w 2005 r.,

ZDECYDOWANE działać zgodnie z podjętymi przez siebie zobowiązaniami w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO), a w szczególności zgodnie ze wszelkimi zasadami WTO w zakresie pomocy żywnościowej,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1**Cele**

Celem niniejszej Konwencji jest ratowanie życia, ograniczenie zjawiska głodu, poprawa bezpieczeństwa żywnościowego i poprawa sytuacji żywieniowej najsłabszych grup społecznych poprzez:

a) zaspokojenie potrzeb żywnościowych i żywieniowych najsłabszych grup społecznych poprzez zobowiązanie się

Stron do udzielania wsparcia żywnościowego poprawiającego spożycie odpowiedniej, bezpiecznej i bogatej w substancje odżywcze żywności oraz dostępu do niej;

b) zapewnienie, aby wsparcie żywnościowe na rzecz najsłabszych grup społecznych było właściwe, terminowe, skuteczne, efektywne i udzielane w oparciu o potrzeby i wspólne zasady; oraz

c) ułatwianie wymiany informacji, współpracy i koordynacji, jak również zapewnienie forum do dyskusji umożliwiającej poprawę skuteczności, efektywności i spójności wykorzystania zasobów Stron w celu zaspokojenia potrzeb.

Artykuł 2

Zasady wsparcia żywnościowego

Strony udzielające wsparcia żywnościowego i dostarczające je najsłabszym grupom społecznym powinny zawsze przestrzegać następujących zasad:

a) ogólne zasady wsparcia żywnościowego:

- (i) udzielanie wsparcia żywnościowego jedynie wówczas, gdy stanowi ono najbardziej skuteczny i odpowiedni środek zaspokojenia potrzeb żywnościowych lub żywieniowych najsłabszych grup społecznych;
- (ii) udzielanie wsparcia żywnościowego z uwzględnieniem długoterminowych celów w zakresie odbudowy i rozwoju państw otrzymujących pomoc, w stosownych przypadkach wspierając jednocześnie szerszy cel, jakim jest osiągnięcie bezpieczeństwa żywnościowego;
- (iii) udzielanie wsparcia żywnościowego w sposób, który zapewnia ochronę środków utrzymania, wzmacnia samowystarczalność i odporność słabszych grup społecznych i społeczności lokalnych oraz zapobiega kryzysom bezpieczeństwa żywnościowego, przygotowuje na tego typu kryzysy, łagodzi je i pozwala na nie reagować;
- (iv) udzielanie wsparcia żywnościowego w sposób pozwalający uniknąć uzależnienia od pomocy oraz zminimalizować bezpośrednio i pośrednio negatywne skutki dla beneficjentów i innych podmiotów;
- (v) udzielanie wsparcia żywnościowego w taki sposób, by nie wpłynęło ono niekorzystnie na lokalną produkcję, warunki rynkowe, strukturę wprowadzania do obrotu, wymianę handlową czy też ceny dóbr podstawowych dla słabszych grup społecznych;
- (vi) udzielanie wsparcia żywnościowego, o ile to możliwe, wyłącznie w formie darowizn;

b) zasady skuteczności wsparcia żywnościowego:

- (i) ograniczanie w największym możliwym stopniu kosztów powiązanych w celu zwiększenia kwoty przeznaczanej na wsparcie żywnościowe dla słabszych grup społecznych oraz poprawy skuteczności;

(ii) aktywne dążenie do współpracy, koordynacji i wymiany informacji w celu poprawy skuteczności i efektywności programów wsparcia żywnościowego oraz spójności wsparcia żywnościowego i powiązanych obszarów polityki i instrumentów;

(iii) o ile to możliwe i stosowne, zakup lokalnej i regionalnej żywności i innych elementów wsparcia żywnościowego;

(iv) udzielanie w coraz większym stopniu, o ile to możliwe i zgodnie z potrzebami, niepowiązanego wsparcia żywnościowego w postaci gotówki;

(v) spieniężanie pomocy żywnościowej jedynie w koniecznych przypadkach oraz w celu poprawy bezpieczeństwa żywnościowego słabszych grup społecznych; spieniężanie powinno opierać się na przejrzystej i obiektywnej analizie rynku i pozwolić uniknąć niekorzystnych przesunięć w handlu;

(vi) zapewnienie, aby Strony nie wykorzystywały wsparcia żywnościowego do realizacji własnych celów w zakresie rozwoju rynku;

(vii) unikanie powrotnego wywozu pomocy żywnościowej w największym możliwym zakresie, chyba że w celu zapobieżenia sytuacjom kryzysowym lub zareagowania na takie sytuacje; powrotny wywóz pomocy żywnościowej realizowany w sposób pozwalający uniknąć niekorzystnych przesunięć w handlu;

(viii) uznanie, w stosownych przypadkach, że główną rolę w organizacji, koordynacji i realizacji operacji wsparcia żywnościowego odgrywają właściwe organy lub zainteresowane podmioty oraz że na nich spoczywa też główna odpowiedzialność w tym zakresie;

c) zasady udzielania wsparcia żywnościowego:

(i) ukierunkowanie wsparcia żywnościowego na potrzeby żywnościowe i żywieniowe najsłabszych grup społecznych;

(ii) zaangażowanie beneficjentów, a w stosownych przypadkach również innych ważnych zainteresowanych podmiotów, w proces oceny ich potrzeb oraz w działania związane z opracowaniem, realizacją, monitorowaniem i oceną wsparcia żywnościowego;

- (iii) udzielanie pomocy żywnościowej zgodnie z obowiązującymi normami bezpieczeństwa i jakości, z poszanowaniem kulturalnych i lokalnych nawyków i potrzeb żywieniowych beneficjentów;
 - (iv) stanie na straży godności beneficjentów wsparcia żywnościowego;
- d) zasady rozliczalności wsparcia żywnościowego:
- (i) podejmowanie konkretnych i właściwych środków na rzecz poprawy rozliczalności i przejrzystości strategii, programów i operacji dotyczących wsparcia żywnościowego;
 - (ii) monitorowanie, ocena i komunikowanie, w regularny i przejrzysty sposób, wyników i skutków działań w zakresie wsparcia żywnościowego w celu udoskonalania najlepszych praktyk i optymalizacji skuteczności podejmowanych działań.

Artykuł 3

Związek z umowami WTO

Żadne postanowienia niniejszej Konwencji nie stanowią odstępstwa od istniejących lub przyszłych wzajemnych zobowiązań Stron mających zastosowanie w ramach WTO. W razie niezgodności pomiędzy wspomnianymi zobowiązaniami a postanowieniami niniejszej Konwencji zobowiązania mają charakter rozstrzygający. Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie narusza pozycji, jaką Strona może zająć w dowolnych negocjacjach w ramach WTO.

Artykuł 4

Państwo kwalifikujące się do wsparcia żywnościowego, słabsze grupy społeczne kwalifikujące się do wsparcia żywnościowego, kwalifikujące się produkty, kwalifikujące się działania i koszty powiązane

1. „Państwo kwalifikujące się do wsparcia żywnościowego” oznacza dowolne państwo figurujące w wykazie odbiorców oficjalnej pomocy rozwojowej opracowanym przez działający przy OECD Komitet Pomocy Rozwojowej (DAC) lub dowolne inne państwo wskazane w regulaminie i zasadach wykonawczych.
2. „Słabsze grupy społeczne kwalifikujące się do wsparcia żywnościowego” oznaczają słabsze grupy społeczne w dowolnym państwie kwalifikującym się do wsparcia żywnościowego.
3. „Kwalifikujące się produkty” to produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi zgodnie z właściwymi krajowymi strategiami i przepisami prawa państwa, w którym prowadzone są operacje, oraz odpowiednimi obowiązującymi międzynarodowo-

wymi normami dotyczącymi jakości i bezpieczeństwa żywności, jak również produkty mogące przyczynić się do zaspokojenia potrzeb żywnościowych i ochrony środków utrzymania w sytuacjach kryzysowych i na wczesnym etapie wychodzenia z kryzysu. Wykaz kwalifikujących się produktów przedstawiono w regulaminie i zasadach wykonawczych.

4. Kwalifikujące się działania, realizowane w celu wywiązania się Strony z jej minimalnego zobowiązania rocznego zgodnie z art. 5, muszą być spójne z postanowieniami art. 1 i obejmują przynajmniej jedno z poniższych działań:

- a) dostarczanie i dystrybucja kwalifikujących się produktów;
- b) dostarczanie gotówki i voucherów; oraz
- c) interwencje żywieniowe.

Kwalifikujące się działania zostały szerzej omówione w regulaminie i zasadach wykonawczych.

5. Kwalifikujące się koszty powiązane ponoszone przez Stronę w ramach wywiązania się z jej minimalnego zobowiązania rocznego zgodnie z art. 5 muszą być zgodne z art. 1 i ograniczać się do kosztów bezpośrednio związanych z realizacją kwalifikujących się działań, co zostało szerzej omówione w regulaminie i zasadach wykonawczych.

Artykuł 5

Zobowiązanie

1. W celu realizacji celów niniejszej Konwencji każda ze Stron wyraża zgodę na podjęcie rocznego zobowiązania w zakresie wsparcia żywnościowego, określonego zgodnie z jej przepisami ustawowymi i wykonawczymi. Zobowiązanie każdej ze Stron określa się jako jej „minimalne zobowiązanie roczne”.
2. Minimalne zobowiązanie roczne wyrażone jest w ujęciu wartościowym lub ilościowym, co zostało szerzej omówione w regulaminie i zasadach wykonawczych. Strona może wyrazić swoje zobowiązanie bądź w postaci minimalnej wartości, bądź minimalnej ilości, bądź w obu tych wielkościach.
3. Minimalne zobowiązania roczne w ujęciu wartościowym mogą być wyrażone w walucie wybranej przez daną Stronę. Minimalne zobowiązania roczne w ujęciu ilościowym mogą być wyrażone w tonach ekwiwalentu zboża lub innych jednostkach miary przewidzianych w regulaminie i zasadach wykonawczych.
4. Każda ze Stron możliwe wcześniej zawiadamia Sekretariat o swoim wstępnym minimalnym zobowiązaniu rocznym, nie później jednak niż sześć miesięcy od wejścia w życie niniejszej Konwencji lub w ciągu trzech miesięcy od przystąpienia do niej.

5. Każda ze Stron zawiadamia Sekretariat o wszelkich zmianach w jej minimalnym rocznym zobowiązaniu na kolejne lata nie później niż dnia piętnastego grudnia roku poprzedzającego zmianę.

6. Sekretariat, tak szybko, jak to możliwe, informuje wszystkie Strony o zmienionych minimalnych zobowiązaniach rocznych, nie później jednak niż dnia pierwszego stycznia każdego roku.

7. Wkłady wniesione w celu wywiązania się z minimalnych zobowiązań rocznych powinny, w miarę możliwości, być w całości w formie darowizn. W odniesieniu do wsparcia żywnościowego zaliczanego na poczet zobowiązania Strony co najmniej 80 proc. tego wsparcia udzielonego kwalifikującym się do wsparcia żywnościowego państwom i słabszym grupom społecznym, co zostało szerzej omówione w regulaminie i zasadach wykonawczych, musi być w całości w formie darowizn. W miarę możliwości Strony próbują stopniowo zwiększać ten odsetek. Wkłady, które nie są wnoszone w całości w formie darowizn, należy wykazać w sprawozdaniu rocznym każdej ze Stron.

8. Strony podejmują się przeprowadzenia wszelkich transakcji dotyczących wsparcia żywnościowego w ramach niniejszej Konwencji w sposób pozwalający uniknąć jakichkolwiek szkodliwych zaburzeń normalnej struktury produkcji i międzynarodowego obrotu handlowego.

9. Strony zapewniają, aby udzielanie wsparcia żywnościowego nie było związane, bezpośrednio ani pośrednio, oficjalnie ani nieoficjalnie, wyraźnie lub w sposób dorozumiany, z wywozem na warunkach handlowych produktów rolnych, innych towarów czy usług do państw odbiorców.

10. W celu wywiązania się ze swojego minimalnego zobowiązania rocznego, przedstawionego w ujęciu wartościowym lub ilościowym, Strona wnosi wkład, który jest zgodny z niniejszą Konwencją i który polega na finansowaniu kwalifikujących się produktów i działań oraz kosztów powiązanych, określonych w art. 4 i omówionych szerzej w regulaminie i zasadach wykonawczych.

11. Wkłady wniesione w celu wywiązania się z minimalnego zobowiązania rocznego podjętego w ramach niniejszej Konwencji mogą być przeznaczone wyłącznie dla państw kwalifikujących się do wsparcia żywnościowego lub słabszych grup społecznych kwalifikujących się do wsparcia żywnościowego, określonych w art. 4 i omówionych szerzej w regulaminie i zasadach wykonawczych.

12. Strony mogą wnieść swój wkład w ramach stosunków dwustronnych, za pośrednictwem organizacji międzyrządowych

lub innych organizacji międzynarodowych lub za pośrednictwem innych partnerów zajmujących się wsparciem żywnościowym, nie mogą jednak korzystać z pośrednictwa innych Stron.

13. Każda ze Stron dokłada starań, aby wywiązać się ze swego minimalnego zobowiązania rocznego. Jeśli w danym roku Strona nie jest w stanie wywiązać się ze swojego minimalnego zobowiązania rocznego, w swoim sprawozdaniu rocznym za dany rok przedstawia okoliczności, które spowodowały niemożność realizacji zobowiązań. Niezrealizowana wielkość wsparcia zostanie dodana do minimalnego zobowiązania rocznego Strony na kolejny rok, chyba że Komitet powołany na mocy art. 7 zdecyduje inaczej lub też zaniechanie przeniesienia niezrealizowanych zobowiązań na kolejny rok będzie uzasadnione wyjątkowymi okolicznościami.

14. W przypadku gdy wkład Strony przekracza jej minimalne zobowiązanie roczne, nadwyżka, nie więcej jednak niż pięć procent minimalnego zobowiązania Strony, może zostać zaliczona na poczet jej wkładu na kolejny rok.

Artykuł 6

Sprawozdania roczne i wymiana informacji

1. W ciągu dziewięćdziesięciu dni od końca roku kalendarzowego każda ze Stron przedstawia Sekretariatowi sprawozdanie roczne, zgodnie z regulaminem i zasadami wykonawczymi, zawierające szczegółowe informacje dotyczące realizacji minimalnego zobowiązania rocznego w ramach niniejszej Konwencji.

2. Sprawozdanie roczne musi zawierać część opisową, w której mogą zostać przedstawione informacje na temat sposobu, w jaki strategie, programy i operacje realizowane przez Stronę w zakresie wsparcia żywnościowego przyczyniają się do osiągnięcia celów i spełnienia zasad niniejszej Konwencji.

3. Strony powinny na bieżąco wymieniać informacje na temat swoich strategii i programów w zakresie wsparcia żywnościowego oraz na temat wyników oceny wspomnianych strategii i programów.

Artykuł 7

Komitet ds. Wsparcia Żywnościowego

1. Niniejszym ustanawia się Komitet ds. Wsparcia Żywnościowego (zwany dalej „Komitetem”), w którego skład wchodzi wszystkie Strony niniejszej Konwencji.

2. Komitet podejmuje decyzje podczas sesji oficjalnych i pełni funkcje niezbędne do realizacji postanowień niniejszej Konwencji zgodnie z jej zasadami i celami.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny; może również przyjąć zasady precyzujące postanowienia niniejszej Konwencji w celu zapewnienia ich poprawnego stosowania. Jako wstępny regulamin i wstępne zasady wykonania niniejszej Konwencji służy dokument FAC(11/12)1 z dnia 25 kwietnia 2012 r. przyjęty przez Komitet ds. Pomocy Żywnościowej ustanowiony w ramach Konwencji o pomocy żywnościowej z 1999 r. Komitet może podjąć decyzję o zmianie wspomnianego regulaminu i zasad wykonawczych.

4. Komitet podejmuje decyzje w drodze konsensusu, co oznacza, że żadna ze stron nie zgłasza formalnego sprzeciwu wobec zaproponowanej decyzji Komitetu dotyczącej kwestii będącej przedmiotem dyskusji w czasie sesji oficjalnych. Formalny sprzeciw można zgłaszać bądź w trakcie sesji oficjalnej, bądź w ciągu trzydziestu dni od rozesłania protokołu z sesji oficjalnej, w którym znalazła się informacja o zaproponowanej decyzji.

5. W odniesieniu do każdego roku Sekretariat przygotowuje na potrzeby Komitetu sprawozdanie zbiorcze, które zostaje sporządzone, przyjęte i opublikowane, zgodnie z regulaminem i zasadami wykonawczymi.

6. Komitet powinien zapewnić forum do dyskusji między Stronami w odniesieniu do kwestii dotyczących wsparcia żywnościowego takich jak konieczność terminowego uzyskania odpowiednich zobowiązań dotyczących środków w celu zaspokojenia potrzeb żywnościowych i żywieniowych, zwłaszcza w szczególnych sytuacjach nadzwyczajnych i kryzysowych. Komitet powinien ułatwiać wymianę informacji z innymi zainteresowanymi podmiotami oraz przekazywanie im informacji, a także konsultować się z nimi oraz uzyskiwać od nich informacje na potrzeby prowadzonych przez siebie dyskusji.

7. Każda ze Stron wyznacza swojego przedstawiciela, któremu Sekretariat przekazuje zawiadomienia i inne komunikaty.

Artykuł 8

Przewodniczący i wiceprzewodniczący Komitetu

1. W trakcie ostatniej sesji oficjalnej każdego roku Komitet podejmuje decyzję dotyczącą przewodniczącego i wiceprzewodniczącego na rok następny.

2. Do obowiązków przewodniczącego należy:

- a) zatwierdzanie projektu porządku obrad każdej sesji oficjalnej lub nieformalnego posiedzenia;
- b) przewodniczenie sesjom oficjalnym lub nieformalnym posiedzeniom;

- c) otwieranie i zamykanie każdej sesji oficjalnej lub nieformalnego posiedzenia;
- d) przekazywanie Komitetowi w celu zatwierdzenia na początku każdej sesji oficjalnej lub nieformalnego posiedzenia propozycji porządku obrad;
- e) kierowanie dyskusją i zapewnienie przestrzegania regulaminu i zasad wykonawczych;
- f) udzielanie głosu Stronom;
- g) rozstrzyganie kwestii dotyczących wniosków formalnych zgodnie z właściwym regulaminem i zasadami wykonawczymi; oraz
- h) zadawanie pytań i ogłaszanie decyzji.

3. Jeśli przewodniczący jest nieobecny w czasie całej sesji oficjalnej lub nieformalnego posiedzenia bądź ich części lub jeśli chwilowo nie może pełnić swoich obowiązków, wówczas obowiązki przewodniczącego przejmuje wiceprzewodniczący. W sytuacji, gdy nieobecny jest zarówno przewodniczący, jak i wiceprzewodniczący, Komitet powołuje tymczasowego przewodniczącego.

4. Jeśli z jakiegokolwiek powodu przewodniczący nie może w dalszym ciągu pełnić swoich obowiązków, wówczas wiceprzewodniczący przejmuje stanowisko przewodniczącego na okres pozostały do końca roku.

Artykuł 9

Sesje oficjalne i nieformalne posiedzenia

1. Komitet odbywa sesje oficjalne i nieformalne posiedzenia zgodnie z regulaminem i zasadami wykonawczymi.

2. Co najmniej raz w roku Komitet zwołuje sesję oficjalną.

3. Komitet zbiera się na dodatkowych sesjach oficjalnych i nieformalnych posiedzeniach na wniosek przewodniczącego lub na wniosek co najmniej trzech Stron.

4. Komitet może zapraszać do udziału w sesjach oficjalnych lub nieformalnych posiedzeniach obserwatorów i inne zainteresowane podmioty pragnące przedyskutować szczególne kwestie dotyczące pomocy żywnościowej, zgodnie z regulaminem i zasadami wykonawczymi.

5. Komitet obraduje w miejscu określonym zgodnie z regulaminem i zasadami wykonawczymi.

6. Porządek obrad na potrzeby sesji oficjalnych i nieformalnych posiedzeń opracowuje się zgodnie z regulaminem i zasadami wykonawczymi.

7. Protokół z sesji oficjalnej, w którym są uwzględniane wszelkie zaproponowane decyzje Komitetu, rozsyłany jest w terminie trzydziestu dni od daty formalnej sesji.

Artykuł 10

Sekretariat

1. Komitet wyznacza Sekretariat i korzysta z jego usług zgodnie z regulaminem i zasadami wykonawczymi. Komitet zwraca się do Międzynarodowej Rady Zbożowej (IGC) z prośbą, by jej Sekretariat pełnił początkowo funkcję Sekretariatu Komitetu.

2. Sekretariat realizuje obowiązki określone w niniejszej Konwencji oraz regulaminie i zasadach wykonawczych, wykonuje wszelkie zadania administracyjne, w tym przetwarza i przesyła dokumenty i sprawozdania, oraz pełni inne funkcje wskazane przez Komitet.

Artykuł 11

Rozstrzygnięcie sporów

Komitet dąży do rozstrzygnięcia wszelkich sporów między Stronami, dotyczących interpretacji lub wykonania niniejszej Konwencji lub regulaminu i zasad wykonawczych, w tym wszelkich skarg dotyczących niewypełnienia obowiązków określonych w niniejszej Konwencji.

Artykuł 12

Podpisanie i ratyfikacja, przyjęcie lub zatwierdzenie

Niniejsza Konwencja pozostaje otwarta do podpisu przez Argentynę, Australię, Republikę Austrii, Królestwo Belgii, Republikę Bułgarii, Republikę Chorwacji, Republikę Cypryjską, Republikę Czeską, Królestwo Danii, Unię Europejską, Republikę Estońską, Republikę Finlandii, Republikę Francuską, Republikę Grecką, Królestwo Hiszpanii, Irlandię, Japonię, Kanadę, Republikę Litewską, Wielkie Księstwo Luksemburga, Republikę Łotewską, Republikę Malty, Królestwo Niderlandów, Republikę Federalną Niemiec, Królestwo Norwegii, Rzeczpospolitą Polską, Republikę Portugalską, Rumunię, Republikę Słowacką, Republikę Słowenii, Stany Zjednoczone Ameryki, Konfederację Szwajcarską, Królestwo Szwecji, Węgry, Republikę Włoską oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r.

Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu przez każdego sygnatariusza. Instrumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się u depozytariusza.

Artykuł 13

Przystąpienie

1. Każde z państw wymienionych w art. 12, które nie podpisało niniejszej Konwencji do końca okresu przewidzianego na jej podpisanie, lub Unia Europejska, jeśli nie podpisała Konwencji we wskazanym terminie, może do niej przystąpić w każdej chwili po upływie tego okresu. Instrumenty przystąpienia składane są u depozytariusza.

2. Po wejściu w życie zgodnie z art. 15 niniejsza Konwencja pozostaje otwarta do przystąpienia przez dowolne państwo inne niż państwa wymienione w art. 12 lub odrębny obszar celny posiadający pełną autonomię w zakresie kształtowania swoich zewnętrznych stosunków handlowych, uznane decyzją Komitetu za uprawnione. Instrumenty przystąpienia składane są u depozytariusza.

Artykuł 14

Notyfikacja tymczasowego stosowania

Każde z państw wymienionych w art. 12, lub Unia Europejska, zamierzające ratyfikować, przyjąć lub zatwierdzić niniejszą Konwencję lub też do niej przystąpić, lub też dowolne państwo lub odrębny obszar celny uznane decyzją Komitetu za uprawnione na mocy art. 13 ust. 2 do przystąpienia do Konwencji, które nie złożyło swojego instrumentu, może w dowolnym momencie złożyć u depozytariusza notyfikację tymczasowego stosowania niniejszej Konwencji. Konwencja stosuje się tymczasowo do tego państwa, odrębnego obszaru celnego lub Unii Europejskiej od dnia złożenia odnośnej notyfikacji.

Artykuł 15

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r., jeśli do dnia 30 listopada 2012 r. pięciu sygnatariuszy złoży instrumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia.

2. Jeśli niniejsza Konwencja nie wejdzie w życie zgodnie z ust. 1, sygnatariusze niniejszej Konwencji, którzy złożyli instrumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia, oraz państwa lub Unia Europejska, które złożyły instrumenty przystąpienia zgodnie z art. 13 ust. 1, mogą jednomyślnie zdecydować, że Konwencja będzie obowiązywać między nimi.

3. W odniesieniu do każdego państwa lub odrębnego obszaru celnego, lub Unii Europejskiej, które ratyfikuje, przyjmie lub zatwierdzi Konwencję lub też do niej przystąpi po jej wejściu w życie, niniejsza Konwencja wchodzi w życie w dniu złożenia odnośnego instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł 16

Procedura oceny i wprowadzania zmian

1. Strona może zaproponować przeprowadzenie oceny znaczenia niniejszej Konwencji lub wprowadzenie do niej zmian w dowolnym momencie po wejściu w życie niniejszej Konwencji. Wszelkie propozycje zmian rozsyłane są przez Sekretariat wszystkim Stronom z co najmniej sześciomiesięcznym wyprzedzeniem i poddawane pod dyskusję podczas kolejnej oficjalnej sesji Komitetu po upływie terminu zawiadomienia.

2. Propozycje zmian do niniejszej Konwencji przyjmowane są przez Komitet w drodze decyzji. Sekretariat informuje wszystkie Strony oraz depozytariusza o wszelkich propozycjach zmian przyjętych przez Komitet. Depozytariusz przesyła wszelkie przyjęte zmiany wszystkim Stronom.

3. Notyfikacja przyjęcia zmian wysyłana jest depozytariuszowi. Przyjęte zmiany wchodzi w życie w odniesieniu do Stron, które przesyłały notyfikację, dziewięćdziesiąt dni po dacie otrzymania przez depozytariusza takich notyfikacji od co najmniej czterech piątych Stron niniejszej Konwencji, będących jej Stronami w dniu przyjęcia przez Komitet proponowanych zmian. W odniesieniu do każdej innej Strony takie zmiany wchodzi w życie dziewięćdziesiąt dni po złożeniu przez nią notyfikacji u depozytariusza. Komitet może podjąć decyzję o zmianie progu liczby notyfikacji wymaganego, aby dane zmiany mogły wejść w życie. Sekretariat informuje o takiej decyzji wszystkie Strony i depozytariusza.

Artykuł 17

Wypowiedzenie konwencji lub jej rozwiązanie

1. Każda ze Stron może wypowiedzieć niniejszą Konwencję na koniec każdego roku poprzez przekazanie depozytariuszowi

i Komitetowi pisemnego zawiadomienia o wypowiedzeniu przynajmniej na dziewięćdziesiąt dni przed końcem danego roku. Strona ta nie jest automatycznie zwolniona z minimalnego zobowiązania rocznego lub obowiązków sprawozdawczych powstałych na mocy niniejszej Konwencji, które nie zostały wykonane przed końcem tego roku.

2. Strona może w każdej chwili zaproponować rozwiązanie niniejszej Konwencji po wejściu w życie niniejszej Konwencji. Wniosek taki przedstawia się Sekretariatowi na piśmie i przesyła wszystkim Stronom w terminie co najmniej sześciu miesięcy przed jego rozpatrzeniem przez Komitet.

Artykuł 18

Depozytariusz

1. Na depozytariusza niniejszej Konwencji wyznacza się Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

2. Depozytariusz otrzymuje wszelkie zawiadomienia dotyczące podpisania, ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia niniejszej Konwencji oraz notyfikacje czasowego jej stosowania i przystąpienia do niej, i powiadamia o nich wszystkie Strony i sygnatariuszy.

Artykuł 19

Teksty autentyczne

Oryginał niniejszego protokołu uzupełniającego, którego teksty w językach angielskim i francuskim są jednakowo autentyczne, zostaje złożony u Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

W DOWÓD CZEGO niżej podpisani odpowiednio upoważnieni podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Londynie dnia 25 kwietnia 2012 r.